

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Mgr. V. H.**, bytem T. L. 148, zastoupený JUDr. Martinem Piškulou, advokátem se sídlem Praha 5, Neumannova 1476/5, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo nám. 3/5, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 5.8.2013, č.j. JMK 73994/2013,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 5.8.2013, č.j. JMK 73994/2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí

Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování, ze dne 12.6.2013, č.j. ŽMVNM/18801/2013. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení i tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 12.6.2013 rozhodl prvostupňový orgán, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), neboť prováděl činnosti dle § 20 odst. 1 písm. g) tohoto zákona v lese zakázané, a to tím, že dne 18.2.2013 zaparkoval osobní automobil zn. Renault Megane registrační značky ... v lese v k.ú. Radějov u Strážnice bez příslušného povolení a porušil tak zákaz vjezdu a stání motorovými vozidly v lese. Tímto vozidlem přijel po lesní cestě p.č. 3548/3 v k.ú. Tvarožná Lhota, která prochází lesními porosty 406 A 12, 414 A 5, 414 A 12 a 414 E 12 taktéž bez příslušného povolení - výjimky dle § 20 odst. 4 lesního zákona. Za výše uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1000 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání, v němž namítal, že obec Tvarožná Lhota, kde působí žalobce jako místostarosta, má ve vlastnictví pozemky, které žalobce předmětného dne jel obhlédnout za účelem zjištění stavu hospodaření. Žalobce z toho dovozoval, že do lesa vjel a parkoval zde nikoli jako soukromá osoba, ale jako zástupce obce za účelem hospodaření v lese dle § 20 odst. 3 lesního zákona.

Žalovaný shledal námitky žalobce nedůvodné, neboť nezjistil, že by obec Tvarožná Lhota vlastnila pozemky v místě, kde se v předmětnou dobu nacházel žalobce.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce svoje jednání nepopírá, avšak namítá, že naplňuje znaky přestupku dle § 53 odst. 1 písm. g) lesního zákona, a nikoliv správního deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) tohoto zákona. Žalobce poukazuje na § 53 odst. 1 lesního zákona a uvádí, že jiné správní delikty byly před novelizací zákonem č. 67/2000 Sb. rozděleny na skupiny deliktů, kterých se mohl dopustit pouze příslušný kvalifikovaný pachatel. Jiného správního deliktu se dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona může dopustit každý, kdo provádí činnosti v lese zakázané dle § 20 tohoto zákona, avšak za předpokladu, že se takové činnosti dopustí nad rámec obecného užívání lesa (viz § 19 lesního zákona). Žalobce tak shledává znak rozlišující spáchání přestupku a jiného správního deliktu dle lesního zákona ve snaze o dosažení zisku z protiprávní činnosti, která v případě spáchání přestupku dle § 53 lesního zákona absentuje. V této souvislosti žalobce rovněž namítá, že se žalovaný k této otázce nijak nevyjádřil. Žalobce dále namítá i vady napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatečném zjištění skutkového stavu a v nedodržení zásad ovládajících správní proces a správní trestání.

Žalobce setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudem a z výše uvedených důvodů se domáhá zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že je nepodstatné, zda žalobce přijel s vozidlem jako soukromá osoba nebo zástupce obce. Porušení § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona nelze kvalifikovat jako přestupek. Žalovaný tu poukazuje na to, že definice přestupku obsažená v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích uvádí, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v zákoně o přestupcích nebo v jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt, postižitelný dle zvláštních předpisů. Žalobcovo jednání tak podle žalovaného nemůže být kvalifikováno jako přestupek, neboť skutková podstata tzv. jiného správního deliktu má jako taková přednost. Žalovaný tu odkazuje na komentář k lesnímu zákonu.

Dále podle žalovaného nelze aplikovat na daný případ ani § 20 odst. 3 lesního zákona, neboť žalobce ani obec Tvarožná Lhota nevlastní lesní pozemky v předmětné lokalitě. Žalobce tedy měl mít povolenou výjimku ohledně vjezdu a stání v lese.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí a z výše uvedených důvodů navrhuje soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Předchozí soudní řízení

Krajský soud již o žalobě jednou rozhodoval a napadené rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 5.3.2015, č.j. 62 A 81/2013 - 38, zrušil. Podle krajského soudu totiž žalovaný žalobcovo jednání nesprávně považoval za správní delikt dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona. Se žalobcem mělo být vedeno řízení o přestupku dle § 53 odst. 1 písm. g) tohoto zákona a za tento přestupek měl být také žalobce sankcionován. Krajský soud byl toho názoru, že vymezení přestupku dle § 53 odst. 1 písm. g) lesního zákona je totiž vůči správnímu deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) tohoto zákona úpravou speciální, neboť blíže upřesňuje jednotlivé znaky skutkové podstaty (přestupku se dopustí ten, kdo v rámci obecného užívání lesa bez povolení poruší zákaz vjezdu a stání motorovými vozidly). Oproti tomu ke spáchání deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona postačí jakákoliv činnost obsažená ve výčtu činností, které jsou dle § 20 odst. 1 a 2 tohoto zákona zakázány.

Tento rozsudek krajského soudu byl však rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2016, č.j. 5 As 62/2015 - 15, zrušen. Nejvyšší správní soud se totiž s názorem krajského soudu neztotožnil a dovodil, že pokud výše popsané žalobcovo jednání naplňuje znaky jiného správního deliktu podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, nemůže se jednat o přestupek podle § 53 odst. 1 písm. g) téhož zákona ani o jiný přestupek. Argumentace krajského soudu interpretačním pravidlem *lex specialis derogat generali* by mohla být na místě pouze v případě, kdyby nebyl vztah mezi přestupky a jinými správními delikty jasně vymezen v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Toto ustanovení přitom přednostní posouzení protiprávního jednání jakožto jiného správního deliktu žádným způsobem nelimituje na případy, kdy je skutková podstata obou deliktů (přestupku a správního deliktu) shodná.

V. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadě vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Soud rozhodoval bez nařízení jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s. Byl přitom v souladu s § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku, a žalobu proto shledal nedůvodnou.

Stěžejní žalobcova argumentace spočívala v tom, že žalobce byl stíhán za správní delikt dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, ačkoli jeho jednání naplňovalo znaky přestupku dle § 53 odst. 1 písm. g) tohoto zákona.

Dle § 19 odst. 1 lesního zákona má každý právo vstupovat do lesa na vlastní nebezpečí, sbírat tam pro vlastní potřebu lesní plody a suchou na zemi ležící klest. Při tom je povinen les nepoškozovat, nenarušovat lesní prostředí a dbát pokynů vlastníka, popřípadě nájemce lesa a jeho zaměstnanců.

Podle § 20 odst. 1 lesního zákona je v lesích zakázáno: a) rušit klid a ticho, b) provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty, c) vyzvedávat semenáčky a sazenice stromů a keřů lesních dřevin, d) těžit stromy a keře nebo je poškozovat, e) sbírat semena lesních dřevin, jmelí a ochmet, f) sbírat lesní plody způsobem, který poškozuje les, g) jezdit a stát s motorovými vozidly, h) vstupovat do míst oplocených nebo označených zákazem vstupu, i) vstupovat do porostů, kde se provádí těžba, manipulace nebo doprava dříví, j) mimo lesní cesty a vyznačené trasy jezdit na kole, na koni, na lyžích nebo na saních, k) kouřit, rozdělávat nebo udržovat otevřené ohně a tábořit mimo vyhrazená místa, l) odhazovat hořící nebo doutnající předměty, m) narušovat vodní režim a hrabat stelivo, n) pást dobytek, umožňovat výběh hospodářským zvířatům a průhon dobytka lesními porosty, o) znečišťovat les odpady a odpadky.

Podle § 53 odst. 1 lesního zákona se přestupku dopustí ten, kdo v rámci obecného užívání lesa v lese a) ruší klid a ticho, b) hrabe stelivo, c) vyzvedává semenáčky a sazenice stromů a keřů lesních dřevin, d) bez povolení sbírá semena lesních dřevin, jmelí a ochmet, e) sbírá lesní plody způsobem poškozujícím les, f) táboří mimo vyhrazená místa, g) bez povolení poruší zákaz vjezdu a stání motorovým vozidlem, h) vstoupí do oplocených nebo zákazem vstupu označených míst, i) vstoupí do porostů, kde se provádí těžba, manipulace nebo doprava dříví, j) jezdí mimo cesty a vyznačené trasy na kole, na koni, na lyžích a na saních, k) pase nebo prohání dobytek nebo umožňuje výběh hospodářským zvířatům do lesních porostů, l) naruší půdní kryt nebo vodní režim nepovolenou těžbou hlíny, písku nebo kamene, m) bez povolení, popřípadě bez ohlášení provádí terénní úpravy nebo jiné

stavby (například chodníky, oplocení), pokud nejde o přestupek podle zvláštních předpisů, n) těží nebo poškozuje stromy a keře lesních dřevin, o) nebo do vzdálenosti 50 m od okraje lesa rozdělává nebo udržuje otevřené ohně nebo odhazuje hořící nebo doutnající předměty, p) koná bez oznámení orgánu státní správy lesů organizované nebo hromadné sportovní akce, r) odhazuje odpady nebo odpadky, s) kouří.

Podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona orgán státní správy lesů uloží pokutu až do výše 100 000 Kč tomu, kdo provádí činnosti v lese zakázané.

V daném případě prvostupňový orgán dospěl k závěru, že žalobce provádí v lese činnosti zakázané dle § 20 odst. 1 písm. g) lesního zákona (stojí tam s motorovým vozidlem) a shledal tak žalobce vinným ze spáchání deliktu dle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona. Žalovaný tento závěr potvrdil.

Předně je třeba uvést, že právní úprava odpovědnosti za protiprávní jednání obsažená v lesním zákoně není příliš přehledná.

Přestupky jsou v lesním zákoně jednoznačně označeny (oddíl první hlavy deváté - § 53). Následující oddíl hlavy deváté (§ 54 až § 57) je označen jako „Pokuty“, ale jsou zde upraveny další skutkové podstaty deliktů (tzv. jiné správní delikty). Některé skutkové podstaty jiných správních deliktů a přestupků se na první pohled překrývají, přičemž je odlišná výše možné pokuty (u správních deliktů zpravidla mnohonásobně převyšuje sankci, která by v podobné skutkové podstatě byla ukládána za přestupek). Přestupek je správním deliktem založeným na principu odpovědnosti za zavinění, zatímco v případě jiných správních deliktů se uplatňuje odpovědnost objektivní. Pokud jde konkrétně o § 54 odst. 2 lesního zákona, tak správních deliktů zde obsažených se může dopustit nejen právnická osoba a fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, nýbrž i každá fyzická osoba („*Orgán státní správy lesů uloží pokutu až do výše 100 000 Kč tomu, kdo*“).

V daném případě je tedy třeba posoudit, v jakém vzájemném vztahu jsou § 53 a § 54 zákona o lesích.

Na tuto otázku ale jednoznačně odpověděl Nejvyšší správní soud právě ve shora zmíněném zrušovacím rozsudku, kde dospěl k závěru, že pokud fyzická osoba bez povolení poruší zákaz vjezdu a stání motorovým vozidlem v lese, má být z důvodu speciality jiných správních deliktů vůči přestupkům postižena nikoli za přestupek podle § 53 odst. 1 písm. g) lesního zákona, nýbrž za jiný správní delikt podle § 54 odst. 2 písm. c) tohoto zákona, tedy za provádění činností v lese zakázané, ve smyslu výčtu zakázaných činností obsaženého v § 20 lesního zákona, zde konkrétně za porušení jeho odst. 1 písm. g).

Zdejšímu soudu tedy nezbyvá, než na zrušovací rozsudek Nejvyššího správního soudu odkázat a zopakovat, že přes problematickou úpravu správního trestání v lesním zákoně nebyl v daném případě postup správního orgánu ani žalovaného nezákonný, neboť pokud výše popsané žalobcovo jednání naplňuje znaky jiného správního deliktu podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, nemůže se jednat o přestupek podle § 53 odst. 1 písm. g) téhož zákona ani o jiný přestupek.

Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud, v nyní posuzovaném případě nebyla otázka zavinění mezi žalobcem a žalovaným spornou a pokuta, která byla žalobci udělena, by obstála i pohledem § 53 odst. 2 lesního zákona, takže sankce, která na žalobce dopadla, není nespravedlivá a mohla by být uložena i podle § 53 lesního zákona.

Zdejšímu soudu tedy nezbyvá tedy než uzavřít, že výklad provedený žalovaným je zákonným a vzhledem ke znění § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jedině možným.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Má-li nedostatečné zjištění stavu věci spočívat v tom, že žalovaný nedostatečně zohlednil žalobcovo tvrzení, že se v lese snad měl nacházet jako zástupce obce, žalovaný zcela správně v závěru napadeného rozhodnutí uvádí, že i kdyby tomu tak bylo, nemění to nic na charakteru žalobcova provinění, neboť obec Tvarožná Lhota v areálu obory Radějov žádné pozemky nevlastní (to přitom žalobce nerozporuje).

Jestliže žalobce dále namítal, že žalovaný nedodržel zásady ovládající správní proces a správní trestání, jedná se o námitku natolik nekonkrétní, že se jí soud, který je zásadně vázán uplatněnými žalobními body, zabývat nemohl. Žalobce totiž vůbec neuvedl, jaké konkrétní zásady a čím měl žalovaný porušit, a nedal tedy soudu možnost důvodnost této námítky posoudit.

VI. Závěr

Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., neboť neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů přitom nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

VII. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s.ř.s. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č. j. 5 Afs 15/2012 – 102, tak učinil jedním výrokem.

Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani řízení o kasační stížnosti. To by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. července 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu